Пише: Зоран Ћирјаковић
четвртак, 11 октобар 2018 22:13

Поводом текста: Морамо да причамо о новој песми Београдског синдиката "Догодине у Призрену")

На киоску за хамбургере у празњикавом холу једног великог аеродрома писало је „Сутра све у пола цене“. Ту сам далеке 1991. године научио да сутра није само умирујућа временска одредница, најава онога што ускоро, можда са великим закашњењем, ипак стиже.

И сутра и догодине могу бити беле лажи – синоними за никада, лакши начин да се суочимо да се оно што прижељкујемо највероватније неће десити. Наиме, сутра је и оно сутра које никада не пређе у данас, као што постоји догодине које никада не постане ове године.

Мало тога се може научити на аеродромима. Зато ћу цитирати Википедију, мајку наше пост-образовне памети. Морална паника је енглески израз “за ситуацију у којој се неком друштву на темељу неколико изолованих, преувеличаних или на сензационалистичких начин протумачених инцидената створило или настоји створити уверење како друштву, држави или темељима моралног поретка прети смртна опасност, а која се може отклонити једино радикалним, и по правилу репресивним мерама“.

Моралне панике данас све ређе производи параноје браниоца старог моралног поретка. Од 11. септембра оне полако али сигурно постају својина либерала, чија визија „краја историје“ захтева константну продукцију смртних непријатеља, наводно одлучних да нас врате у „варварство“.

После Задруге 2 и Парова случајносрпске либералне елите је ове анксиозне, врује јесени захватила нова морална паника – изазвана песмом „Догодине у Призрену“, која спаја глобализовани навијачки мелос са умилним гласовима српског етна.

Пише: Зоран Ћирјаковић
четвртак, 11 октобар 2018 22:13

[redacted]

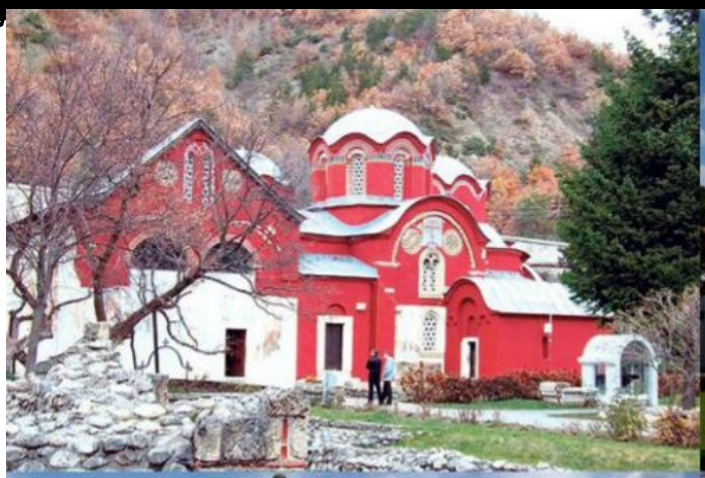

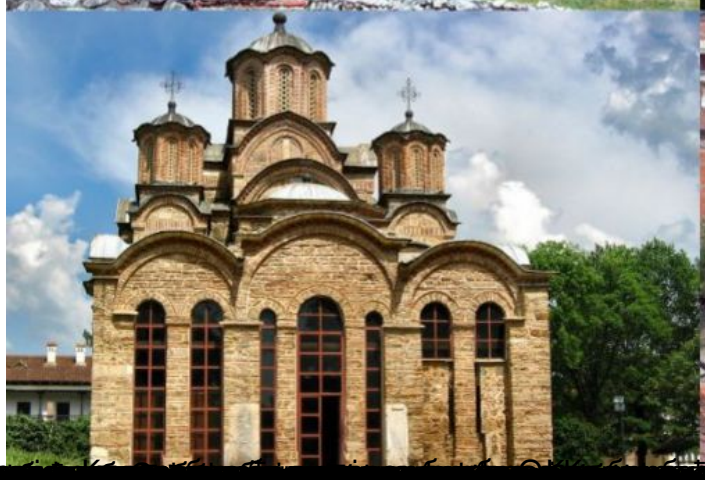

[redacted]

Пише: Зоран Ћирјаковић
четвртак, 11 октобар 2018 22:13

[redacted]